

ŽIVOTOPIS JANA SLABÁKA

Jan Slabák se narodil 24. března 1941 v Kelčanech u Kyjova. Jeho tatínek František Slabák pracoval jako zedník v cukrovaru, maminka se starala o domácí hospodářství. Jan byl nejmladší, starší sourozenci se jmenovali Libuše, Josef a František. Do školy začal chodit 1. září 1946 v Kelčanech. Tamější obecní škola byla jednotřídkou, kde se scházely všechny děti z obce od prvního do pátého ročníku. Pak následovala měšťanská škola v Kyjově. Dějepis, zeměpis a hudební výchovu tam učil pan učitel Josef Frýbort, který poznal, že má Jan Slabák hudební nadání. Jeho zásluhou začal hrát na trubku a později také v dětském dechovém souboru. Učení panu Slabákovi příliš nešlo, a tak po skončení měšťanky začal pracovat ve Sklárnách Moravia Kyjov. Zde se potkal s kamarádem Josefem Wenzlem, který ho přivedl k přijímacím zkouškám na konzervatoř. Připravoval se tajně, protože rodiče, nábožensky založení, nepovažovali hudbu za skutečné zaměstnání. Zkoušky udělal, byl přijat, a tak v roce 1956 začal studovat hru na trubku na konzervatoři v Brně. Kromě toho si přivydělával také hraním v různých souborech, rozhlasových a divadelních orchestrech, jazzových ansámblech. V roce 1960 udělal konkurz do Brněnského estrádního rozhlasového orchestru a současně také konkurz do brněnské Státní filharmonie. Zvládat obojí bylo velmi náročné, a tak se rozhodl pro filharmonii. Absolventským koncertem úspěšně dokončil studium na konzervatoři a začal zcela nový život.

Jan Slabák se brzy stal předním sólistou Státní filharmonie a spolupracoval také s mnoha orchestry, jakými byli např. Malá dechová hudba, pak Taneční a dechový orchestr Mirko Foreta i Orchestr Gustava Broma, hrál i se symfonickým orchestrem bratislavského rozhlasu. Měl stálý slušný příjem, a tak se rozhodl oženit se svojí studentskou láskou, zpěvačkou Jitkou Janouškovou. V roce 1965 se jim narodila dcera Kateřina.

Vojenská léta strávil opět s trubkou, a to v Armádním uměleckém souboru. Stal se členem jeho tanečního orchestru. Po návratu zpět do Brna pokračoval v práci ve filharmonii, přitom začal dálkově studovat na Janáčkově akademii múzických umění, kterou absolvoval v roce 1970. Vypracoval se na předního koncertního trumpetistu, o kterého projevíli zájem i Berlínští filharmonikové s dirigentem Herbertem von Karajanem. Po zvážení mnoha důležitých okolností se Jan Slabák rozhodl věnovat se lidové hudbě, se kterou vyrůstal odmalička. Založil malý dechový soubor. V roce 1972 navrhl brněnskému rozhlasu vlastní studiový orchestr, který se věnoval slováckým lidovým písním upraveným pro dechové nástroje a bicí. Vznikl Dechový orchestr Jana Slabáka, vznikly první stylizace lidových písní pro dechovku, první nahrávání a vysílání. Vše se setkalo s velkým úspěchem. Následovalo natáčení televizního pořadu „Vy neznáte Moravanku“ (název orchestru se mezitím změnil) a nahrávání prvních gramofonových desek. Úspěch a oblíbenost byly tak velké, že vydavatelé po kapelníkovi vyžadovali, aby připravil každý rok jedno album. Ovšem nejen úspěch a oblíbenost, ale také náročnost stoupala. Proto někteří členové orchestru opustili svá dosavadní povolání v operních a symfonických tělesech a začali se kapele věnovat naplno. V roce 1978 se Moravanka ustálila jako profesionální dechová kapela.

Kapelu čekal nový život. Nejen natáčení, nahrávání, ale také veřejné produkce, koncerty u nás i v zahraničí. Vystupovali v tehdejší Německé demokratické republice, Německé spolkové republice, Rakousku, přišla i americká turné. Takový kočovný život ovšem příliš nevyhovoval rodinnému životu, a tak se manželství pana Slabáka rozpadlo. Během práce s Moravankou se však seznámil s tehdejší televizní hlasatelkou Ivanou Soukalovou, která se později stala také jednou ze

stálých zpěvaček Moravanky (a je jí dodnes), moderátorkou a velkou oporou pana Slabáka. Vzali se 22. července 1976 a žijí spolu dodnes. V roce 1982 se jim narodil syn Honzík, který je dnes velkým tatínkovým pomocníkem a manažerem Moravanky.

Rok 1985 byl pro Moravanku i jejího kapelníka Jana Slabáka krizový. Kvůli nevyjasněnému financování, odměnám, neoprávněným podezřením odešla z Moravanky těsně před dalším velkým turné po Německu řada stálých členů; založili si nový soubor a stali se určitou konkurencí Moravanky. Pan Slabák musel najít nové hráče a postavit nový orchestr. Navíc musel čelit několika soudním žalobám. I když nakonec ve všech soudních sporech vyhrál, pořád se nacházeli lidé, kteří zpochybňovali pravdivost slov pana Slabáka i rozhodnutí soudu. Vyšetřovatelům, kteří se situací zabývali, se stále vracel spis pana Slabáka s poznámkou „Šetřete dál!“ Něco se musí najít. Toho využili i představitelé tehdejšího komunistického režimu. Vydavatelské agentury neobnovily s Moravankou smlouvy, i vysílání v televizi bylo sníženo na minimum a mělo být ukončeno úplně. Panu Slabákovi byl dokonce Ministerstvem vnitra zabaven cestovní pas, takže nemohl nikam odjet. Stále se hledal důvod, z čeho pana Slabáka obvinít.

Naštěstí přišel 17. listopad 1989. Celý případ byl najednou uzavřen, nic se neprokázalo, panu Slabákovi byl vrácen pas. Padla všechna omezení a znovu se otevřely cesty ke koncertování u nás i v zahraničí. I když to bylo velmi těžké a mnoho kontaktů se přetrhalo, Moravanka navázala na své předešlé úspěchy. Zase se vrhla do koncertování, natáčení, nahrávání a hraje dodnes. Za dobu své existence odehrála na 7500 vystoupení, vydala několik desítek alb. Byl o ní natočen celovečerní film „Únos Moravanky“. Své zážitky, úspěchy i trable s kapelou povyprávěl pan Slabák v knížce „Můj osud je Moravanka“ (1997).

Za mimořádný a tvůrčí přístup k dechové hudbě byl v roce 2006 Jan Slabák uveden Mistrem Karlem Gottem do „Křesla tradice a slávy“. V roce 2016 se stal nositelem Ceny Jihomoravského kraje coby osobnost, jejíž dílo, činnost a jednání výrazným způsobem reprezentuje Jihomoravský kraj a přispívá k jeho věhlasu a dobrému jménu.